

เทศน์อบรมคณะครูและนักเรียนโรงเรียนราชินูทิศ ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

หลักธรรมที่รู้ที่เห็นบ่งบอกให้ปฏิบัติตามนั้น

ก่อนจึงหัน

บรรดาพี่น้องชาวพุทธเราในเมืองไทยขอให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัวนะ ถูกกิเลสมัน
กล่อมเอาเสียแหลกไปหมดทั่วประเทศไทย คำว่าชาวพุทธไม่มี มีแต่ชาวเปรตชาวผีกิน
ไม่อิ่มไม่อ้วนไม่อ้วนไม่อ้วน มันเลยจะตายแล้วนะ ให้กิเลสพาเดินนี้จับหายกันทั้งนั้นละ จำให้
ดีพี่น้องทั้งหลาย ถ้าให้กิเลสพาก้าวพาเดินนี้แทนที่จะมั่งมีศรีสุข มีความสะดวกสบายนี้
จมกันทั้งนั้น ๆ อย่าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปนะ กิเลสไม่ใช่ของดีอะไร ของเลวทรามทั้ง
นั้น พากันจำให้ดี

ธรรมพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอตลอดมาไม่ว่าพระองค์ใด ๆ กิเลสเลวตลอดมา
เหมือนกัน อย่าพากันหลงทิศหลงแดนไปกับกิเลส คนนั้นจะเอาอย่างนั้น คนนี้จะเอา
อย่างนี้ มีแต่เอาไฟเผาตัวและเผาส่วนรวมให้แหลกเหลวไปหมด ดูแล้วมันสลดสังเวช
นะเรา เราพูดจริง ๆ มันดูจริง ๆ นี่นะดูอยู่ภายในจิตนี้ ใครเห็นไม่เห็นก็ตามแต่อันนี้มัน
เห็นจะให้ว่าไง มันสลดสังเวชนะ พากันติดกันดินแ่งไหนมุมใดมีแต่เดินไปตามกิเลส จะ
เดินไปเพื่ออรรถเพื่อธรรมให้เป็นไปเพื่อความสงบสุขนี้แทบมองไม่เห็น มีแต่กิเลสนำ
หน้า ๆ ชาวพุทธเรามันเป็นยังงี้

เมืองไทยทั้งเมืองตั้งแต่ใหญ่ลงมา รัฐบาลลงมาถึงประชาชน มันวิ่งตามกัน
แบบเดียวกันหมดเลยจะทำยังงี้ บ้านเมืองจะจับหายด้วยกิเลส ด้วยความโลภนี้ละ
แทนที่จะให้ได้อย่างนั้นอย่างนี้ มันกลับกลายเป็นเรื่องจะพากันจมทั้งประเทศ ติดดินหา
สาระไม่ได้ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งถึงค่ำดินทั้งวันทั้งคืน ผลที่ได้มามีแต่ความผิดหวัง ๆ
และความเคียดความแค้นความโกรธความผูกกรรมผูกเวร เต็มอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก
มีแต่เรื่องกิเลสเอาไฟเผา

เรื่องธรรมแล้วเฉลี่ยเผื่อแผ่ มองดูใจเขากับใจเรามันอันเดียวกัน ถ้าใจเขากับใจ
เราเป็นอันเดียวกันคนเราย่อมมองกันทั่วถึง เห็นใจเขาเห็นใจเรา เฉลี่ยเผื่อแผ่ให้ทั่วถึง
ความเมตตาก็มีไปตาม ๆ กัน ถ้าเห็นแก่เราอย่างเดียวนี้มีแต่ยักษ์แต่ผี ใคร ๆ ก็จะมี
ใคร ๆ ก็จะมี เอาสุดท้ายไม่มีใครได้และ เหลวไหลทั้งนั้น กิเลสหลอกคนหลอกมานาน
เท่าไร พระพุทธเจ้าท่านเคยหลอกใครที่ไหน ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด จึงว่าเป็น
ศาสดาเอกไม่มีใครเสมอได้เลย พระวาจาที่รับสั่งออกมามีคำไหนไม่มีผิด เช่น

สวากขาตธรรม หรือ สวากุขาโต ภควตา ธมฺโม แปลว่าพระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ตรัสไว้ดีแล้ว ไม่ว่าจะแฉ่ใดมุมใด

เหมือนกับต้นไม้ต้นหนึ่ง กิ่งก้านสาขาดอกใบแตกไปทางไหน เป็นกิ่งไม้ของต้นไม้ต้นนั้นทั้งนั้น ๆ นี่สวากขาตธรรม ตรัสไว้คำใดส่วนย่อยส่วนใหญ่ เป็นคำที่ถูกต้องดีงามจากศาสนาที่ตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น พระพุทธเจ้าไม่เคยโกหก สวากขาตธรรม เคยพูดแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ก็เลยมีแต่ลોકตลอด ๆ ตลอดเวลา โอ๊ย เราสลดสังเวช มองดู ๆ มันดูคนเดียวนี่นะดูโลก ไฟมันเผาห้วอกโลก แล้วพาให้ร่างกายติดดินจนกระทั่งนอนไม่หลับ คิดมากคิดยุ่งจนนอนไม่หลับ มันกวนขนาดนอนไม่หลับ เรียกว่า กวนมากทีเดียว

สังขารคือความคิดความปรุง มันออกมาจาก... ท่านเรียกว่าอวิชชา นั้นละรังใหญ่ของพินของไฟอยู่ตรงนั้น ได้ไม่พอยู่ตรงนั้น ไฟเผาโลกเผาออกมาจากตรงนั้นเอง จึงให้น้ำดับไฟ ให้มีพอบ้าง ทุกคนนั่งอยู่ด้วยกันนี้ ป่าช้าติดตัว ๆ อยู่ทุกคนนะ จะมาลืมนื้อลืมตัวอยู่ได้หรือ นั่งอยู่ตรงไหน ๆ ป่าช้าติดตัว ๆ คือความตายติดอยู่กับทุกคน มันจะตายด้วยกันนะ ให้ดูความตายเจ้าของบ้าง เวลาตายแล้วจะเอาอะไรติดเนื้อติดตัวไป อันนี้สำคัญมาก จะเอาตั้งแต่ความหวังร้าย ความสมหวัง ๆ แบบกิเลสนั้นแหละ นั้นละคือความผิดหวังทั้งนั้น ให้เอาธรรมะพระพุทธเจ้าไปปฏิบัติ

มันจะตายด้วยกันทุกคน ที่พูดว้อ ๆ อยู่เดี๋ยวนี้ก็จะตายเหมือนกัน วันเวลาเอาลมหายใจตัดสิน ไม่ต้องหาที่ไหนมาตัดสิน เอาลมหายใจตัดสิน เวลายังไม่ตายจะเอาอะไรให้เอา พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า ตายแล้วเกิด ๆ จิตดวงนี้ไม่เคยสูญ อย่าค่านพระพุทธเจ้า ทุกพระองค์ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลังได้ ฟังซินะ ว่าเคยเกิด เคยตายมากี่ภพกี่ชาติ ไปเกิดในกำเนิดใด สูงต่ำประการใด จิตดวงนี้ไปทั้งนั้น ๆ เพราะมันไม่ตายไม่ฉิบหาย จิตดวงนี้อยู่ในหัวใจของเราทุกคน เวลานี้ก็ฟังกันอยู่นี้ ตัวนี้ละตัวที่จะสมบุกสมบัน ถ้าเจ้าของโรงเขลาเบาปัญญาวิ่งไปตามกิเลส ก็จะชนแต่พินแต่ไฟมาให้จิตดวงนี้ไปแบกไปหาม แล้วก็เจ้าของนั้นละรับเคราะห์รับกรรมอันนี้ ไม่มีใครรับนะ

กมฺมสุสโกมฺหิ กรรมเป็นของเราทุกคน กรรมดีกรรมชั่วเราทำแล้วเป็นของเรา ๆ นี้เรารับผิดชอบเรา เราจะทำดีหรือชั่ว ให้ดูให้ดี ตายแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร อย่าไปหานิมนต์พระ กุสลา ธมฺมา มันเป็นบ้ากันทั้งนั้นแหละ เวลาใช้ชีวิตอยู่มันไม่ได้สนใจกับอรรถกับธรรม ตายแล้วไปเคาะโลงโป๊ก ๆ รับศีลนะพอนะแม่นะ รับศีลอะไรคนตายแล้ว ตั้งแต่มีชีวิตอยู่ไม่สนใจกับศีลกับธรรม ตายแล้วไปเคาะโลงโป๊ก ๆ เกิดประโยชน์อะไร

เวลานี้พวกเรายังไม่เข้าใจ ยังอยู่ข้างนอก ศีลธรรมท่านเคาะโป๊ก ๆ อยู่นี่ฟังหรือ

ยัง โป๊ก ๆ ๆ ระลึกพุทโธได้แล้ว ยัง หมดทั้งศาลานี้มีใครระลึกพุทโธได้ มีแต่ความโกรธ ความเคียดแค้น ความจงกรรมจองเวร ความปรารถนาลามกทุกประเภทนั้นเต็มหัวใจ มีเท่านั้นนะ อย่างอื่นไม่เห็นมีในใจ ให้รีบแก้ไขนะตายแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร แล้วใจดวงนี้จะไปสมบุกสมบัน รับเคราะห์รับกรรมที่เจ้าของสร้างไว้ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา มีแต่บาปแต่กรรมเต็มหัวใจ ไปภพใดชาติใดอย่าไปหวังว่าเจ้าของจะดีนะ เจ้าของสร้างตั้งแต่ความชั่ว จะมีแต่ความชั่วทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดหลอกโลกมีหรือ ไม่มี เรื่องกิเลสนี้หลอก หลอกจนกระทั่งว่าตายแล้วสูญ โลกธาตุนี้เกิดแล้วตายทั้งนั้น แต่กิเลสมันหลอกว่าตายแล้วสูญ พิจารณาซิ ทุกคน ๆ ให้คิดพิจารณาให้ดี ถ้าศาสนาปลุกคนตื่นไม่ได้แล้วหมด พวกเราหมดราคาหมดคุณค่า มีแต่ลมหายใจฟอด ๆ ถ้าลงกรรมปลูกไม่ตื่นแล้ว ให้กิเลสมันปลูกก็มีแต่โยนลงเหวลงบ่อนั่นละ เราจะเอาทางไหนให้ตัดสินตัวเอง

ทางพระเราก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ สติเป็นสำคัญเคยพูดเสมอ ถ้าสติยังครองใจอยู่แล้วกิเลสจะไม่เกิด มันจะมีมากน้อยขนาดไหน สติเป็นท่านบใหญ่กันไว้ ๆ กิเลสจะเกิดไม่ได้ เผลอเมื่อไรสังขารออกแล้วนั้น กิเลสออกแล้ว อวิชชาเปิดออกมาใสออกมา สังขารเกิด พอเผลอปั๊บสังขารเกิด ส่วนมากจะเกิดไปตามอำนาจของกิเลสตัณหาที่อวิชชาบังการนั้นแหละ ถ้าสติจับติด ๆ อยู่ตลอดเวลาจะไม่เกิด เมื่อสติจับติดตลอดเวลา นอกจากกิเลสไม่เกิดแล้ว ยังเป็นการสั่งสมธรรมคือความสงบร่มเย็นเข้าสู่ใจ อันนี้สำคัญมากจำให้ดี

การพูดทั้งนี้เราไม่ได้พูดหลอก ๆ ล่อ ๆ นะ ธรรมพระพุทธเจ้าไม่หลอกล่อ เราปฏิบัติตัวเราถึงขั้นจะสลบไสลจะจะเป็นจะตายเราก็ไม่เคยหลอกล่อเจ้าของ ว่าเป็นเป็น ว่าตายตาย เอาจริง ๆ จัง ๆ กิเลสถึงขาดไป ๆ จะไปเหย ๆ แหะ ๆ ไม่ได้นะ ต้องจริง ต้องจัง ถึงคราวจริงต้องจริง ถึงคราวเด็ดต้องเด็ด ไม่เด็ดไม่ได้ ให้แต่กิเลสเด็ด ๆ มองไปที่ไหนมีแต่คนคอยขาด กิเลสมันเด็ดคอยเอา ๆ เราให้เด็ดคอกิเลส ให้กิเลสหัวกุ่ม(ขาด) ไปบ้างซิ มีแต่ความตึงามเต็มหัวใจ ไปที่ไหนสง่างาม

เทศน์สอนท่านทั้งหลายเวลานี้ จำอยู่ในหัวใจเราพอแล้วนะ พูดให้ชัดเจนเราจนจะตายแล้ว ธรรมพระพุทธเจ้าไม่หลอกโลก นี้เราก็ไม่หลอกใคร เราปฏิบัติตัวของเราก็ไม่หลอกเรา เอาจริงเอาจัง ฟาดจนกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจ จำตั้งแต่บัดนั้นขึ้นมา ธรรมประเภทนี้เคยรู้เมื่อไร เกิดมาก็กัปกัปกัลป์ใจดวงนี้ละ มันมาจำขึ้นด้วยการปฏิบัติธรรม สั่งสมคุณงามความดีมากเข้า ๆ ก็จำขึ้นได้ ให้พากันไปบำเพ็ญ อย่ามานอนใจอยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร นับวันนับคืน มันมีแต่มีดกับแจ่มมาก็กัปกัปกัลป์แล้ว

มีดกับแจ้

ปีกุน ชวด ฉลู ขาล เกาะ มะโรง มะเส็ง มะเมีย มะแม อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เสาร์ มันเป็นบ้านบ่ออะไร ไม่ได้ดูเจ้าของนับเจ้าของ วันนี่ลวงไปเราทำอะไรดีหรือชั่วบ้าง วันนั้นวันนี้ ปีนั้นปีนี่ ลวงมาแล้วก็ปี นั่งอยู่นี้มันมีก็ปีมันติดอยู่กับทุกคน มันได้ทำอะไรบ้างถามเจ้าของซีเพื่อเป็นประโยชน์ นับวันนับคืนอายุได้เท่านั้นเท่านี้ เอาอายุมาอดกัน ได้อายุมากเท่าไรยิ่งว่ามีเกียรติ มันกำลังจะเข้าโลง มันเกียรติบ้าอะไร เข้าใจหรือพวกนี้ เอาละ

หลังจั้งหัน

ผู้กำกับ ปัญหาทางอินเทอร์เน็ตครับ ลูกได้มีโอกาสมากราบหลวงตาเมื่อตอนที่เมืองไทยถูกมรสุม IMF กระทบน้ำ ลูกเป็นคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงมากที่สุดในชีวิตแทบเอาตัวไม่รอด เดชะบุญที่มีเพื่อนพาลูกมากกราบขอขบารมีหลวงตาเป็นที่พึ่งทางใจ ได้มาพักอยู่ที่วัดสองอาทิตย์ วันแรก ๆ ฟังธรรมะไม่รู้เรื่อง นึกในใจว่าธรรมะของหลวงตาเป็นธรรมะชั้นสูง ท่านคงเทศน์ให้เฉพาะลูกศิษย์ที่ท่านอบรมแล้ว เราเป็นคนนอกขออาศัยบารมีของท่านให้พอชุ่มชื่นใจเท่านั้นก็พอ ขณะนั้นใจไม่ได้อยู่กับเสียงเทศน์เลย นึกถึงแต่เรื่องหนี้สินที่เกินกำลังจะให้ใครช่วยได้ แต่แล้วก็สะดุ้งใจเพราะเสียงหลวงตาลอยมาว่า เวลาพระเทศน์อย่านึกว่าท่านเทศน์ให้คนอื่นฟังนะ ให้คิดว่าท่านเทศน์ให้เราฟัง

รีบตั้งสติหันไปทางหลวงตา หลวงตาก็ยังเทศน์ประโยคเดิมซ้ำอีก ทำให้แน่ใจว่าใช่เลย ๆ ต้องเป็นเราแน่ ๆ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาลูกสนใจในธรรมะของหลวงตามาก มีความรู้สึกปลื้มปิติใจที่ชาตินี้มีบุญ ได้พบพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มีเมตตาอันเหลือ เช่นนี้ ลูกจึงขออธิษฐานจิตว่า จะขอภาวนาตามคำสอนของหลวงตาอย่างเคร่งครัดในช่วงที่มาอยู่วัดนี้ เมื่อลูกกลับไปขอขบารมีพระพุทธรูป พระธรรม และบารมีของหลวงตาได้โปรดดลบันดาลให้ลูกพ้นจากหนี้สินโดยเร็วด้วย เพื่อลูกจะได้กลับมาปฏิบัติธรรมกับหลวงตาอีก เมื่อครบกำหนดกลับบ้านได้ ๓ วัน ก็ได้มีชาวต่างชาติได้มาติดต่อเจรจาซื้อที่ดินของลูก ซึ่งก็สำเร็จได้ง่ายดายไม่น่าเชื่อ เงินจำนวนมากจ่ายวันเดียวแล้วจบ

ผู้ซื้อบอกภายหลังว่ามีที่ดินที่ราคาถูกกว่าลูกเสนอขายหลายราย ดึกว่าแปลงนี้ อีก แต่เขาพอใจที่จะเจรจาซื้อขายกับลูก จึงขอเลือกแปลงนี้ ลูกและเพื่อน ๆ คิดว่าเป็นเพราะบารมีเมตตาที่หลวงตาแผ่ให้ลูกแน่ ๆ จึงทำให้ลูกรอดพ้นจากการตายทั้งเป็น ลูกจึงขอกราบขอขบพระคุณหลวงตาอย่างสูงมา ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง ขณะนี้ลูกได้มาขออาศัยบารมีหลวงตาพักในวัดเป็นครั้งเป็นคราวเพื่อการปฏิบัติธรรม ด้วยความหวังว่าจะพ้น

ทุกข์ดังหลวงตาแนะนำพร่ำสอน จึงขอบกวนถามธรรมะดังนี้

การพิจารณากายแรก ๆ สติไม่ค่อยต่อเนื่อง มักจะกระโดดไปสู่อดีตที่เจ็บช้ำ บ่อย ๆ แต่เมื่อภาวนาพุทโธ ๆ มาก ๆ จนจิตสงบแล้วก็พิจารณา ครั้งแรกเห็นกระดูก ภายในกายเป็นเหมือนกระจก แดกเป็นเกล็ดเล็ก ๆ ในท่านั่งหนึ่งครั้งและท่านอนหนึ่ง ครั้ง ลูกจะดูอยู่เฉย ๆ จนหายไป ครั้งที่สามนั่งภาวนาเห็นศีรษะตัวเองหลุดกระเด็นออกมาจากตัว แต่ก็ไม่ตกใจ คิดว่าเป็นอนิจจัง ครั้งที่สี่ เดินจงกรมตอนตีกระมาณตีสอง เห็นหน้าตัวเองเป็นกระดูก ๆ ไม่มีเนื้อ หลังจากนั้นไม่กี่วันตอนเช้ามีตเดินจงกรม ได้เห็นกระดูกตัวเองแตกเป็นเม็ดเหมือนกับก้อนกรวดเล็ก ๆ ไหลพรูหลุดจากร่างกายไป รวมกันอยู่บนพื้นดินอย่างรวดเร็ว จิตคิดว่าตัวเรานี้ในที่สุดก็ต้องกลายเป็นดิน

หลังจากนั้นนานนับเป็นเดือน เดินจงกรมจนเหนื่อยและตึกมาก จึงนอนพักใน ท่านอนตะแคง ภาวนาพุทโธ ๆ ขณะนั้นลมภายนอกบ้านพัดแรงมาก ลูกภาวนาไม่รู้ว่า มี น้ำไหลป่ามากับพายุด้วย น้ำไหลพัดเข้ามาในบริเวณที่ลูกนอนอยู่น่ากลัวมาก ตอนแรก ตกใจมากรีบตั้งสติว่า ตายเป็นตาย เห็นเนื้อตัวเองหลุดเป็นชิ้น ๆ ถูกน้ำพัดอย่างรวดเร็ว และแรง ลูกกำหนดจิต พุทโธ ๆ ในที่สุดมันก็ดับไป

การปฏิบัติของลูกรู้สึกว่กระท่อนกระแท่นอยู่มากเพราะเวลาไม่ต่อเนื่อง และยัง ไม่เข้าใจรักษาสติ ลูกขอถามว่า ลูกปฏิบัติถูกต้องหรือไม่และต้องทำอะไรต่อไป (หลวงตา ถูกต้อง แต่ต้องเพิ่มสติให้ติดต่อกันมากขึ้น) ขณะนี้ลูกกำลังรักษาสติให้มั่นคง หนักแน่น ด้วยการภาวนาพุทโธทุกขณะ เมื่อมีเรื่องมากกระทบ ถ้าเป็นทุกข์จะสวาทตัน เหตุและหาอุบายดับได้ทุกครั้ง ถ้าเป็นเรื่องที่สนุกสนานเพลิดเพลินใจหรือถูกใจอะไร ก็ จะเตือนใจว่ามันไม่เที่ยง พยายามตั้งจิตให้เป็นกลางอยู่เสมอ กราบขอความเมตตา หลวงตาแนะนำสั่งสอนลูกด้วย

หลวงตา ที่ปฏิบัติมานี้ถูกต้องแล้ว พยายามให้ความเพียรสู้บต่อ เฉพาะอย่างยิ่ง สติเป็นสำคัญให้ตั้งเสมอ ถูกต้อง เรื่องจิตเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร ถูกมูตรถูกคูด คือซี โลก ซีไกรธ ซีหลงครอบมันไว้ จิตที่มีความเลิศเลออยู่ภายในนั้นแสดงตัวออกมาไม่ได้ ถูกมูตรคูดครอบไว้เสมอตลอดมา โลกทั้งหลายจึงไม่มีค่ามีราคาในตัวเอง ทั้ง ๆ ที่สัตว์ โลกนี้ชอบยกยอ กิเลสชอบยกยอ กดไม่ชอบ...กิเลส ตามความจริงไม่ชอบ ชอบแต่ยก

ลืมนแล้ว พุดไม่สู้บต่อกันแล้วความหลงลืมน เรื่องสติเป็นสำคัญ เอาตรงนี้เลยนะ กิเลสมันจะดันขนาดไหนก็เถอะ สติเป็นสำคัญ สติห้ามอยู่ อยู่หมัด ไม้ให้ออก เราทำมา แล้วนะ ฟาดเสียจนกระทั่งอกจะแตก สังขารมันดันออกมาจากอวิชา นั้นละรังใหญ่ ของกิเลสมันดันออกมาเพื่อให้หาช่องทางหากินของมัน มันกินเรานั้นแหละไม่ใช่กิน

ใคร ให้เราได้รับความทุกข์ความทรมาน ที่นี้บังคับไม่ให้ออก เมื่อไม่ให้ออก มันตันนี้ จนกระทั่งคับหัวอกเลยนะ แต่ไม่ยอมกัน ยิ่งไงก็ไม่ให้ผลอ มันจะออกทำไหนไม่ให้ผลอ มันตันตลอดมันจะออก คือสังขารคิดปรุงปั่นออกไปนี้เป็นกิเลสแล้ว มันกว้านเอา ฟืนเอาไฟความกังวลุ่นวายทุกอย่างที่เกิดจากความคิดความปรุงนี้เข้ามาเผาเรา ๆ เมื่อ มันออกไม่ได้ก็ไม่มีอะไรมาเผา สติครอบเอาไว้ ๆ ที่นี้จิตเมื่อมีสติรักษาอยู่ กิเลสเหล่านี้ ก็กวนไม่ได้ อย่างมากมันก็ตันอยู่ภายในหัวอก แต่สติบังคับไม่ให้มันออกมันก็ไม่แตก กระจายเป็นฟืนเป็นไฟอะไรไป เอาให้เต็มเหนี่ยวเลย วันนี้เป็นอย่างนี้ไม่ให้ผลอ

พูดเรื่องนิสัยอันนี้รู้สึกจะผิดแปลกกับคนทั้งหลายอยู่พอสมควร ว่าอะไรเป็นอย่างนั้น จริงมากทีเดียว บอกไม่ให้ผลอก็ไม่ผลอจริง ๆ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ขณะไหนผลอไปไม่มี นั่น คือบังคับกันขนาดนั้นนะ เรียกว่านักมวยเข้าวงในกัน สติกับสังขารที่มันตันออกมานี้ต่อสู้กันไม่ให้ผลอ ๆ มันก็ออกไม่ได้ เมื่อออกไม่ได้ จิตใจได้รับการบำรุงรักษาด้วยสติแล้วค่อยสงบเย็นเข้ามา ๆ ที่นี้ที่มันตันออกมาค่อย ๆ เบาลง ๆ สติติดแนบตลอด ตั้งตัวได้เลย นี่ได้ทำแล้ว เรื่องสติเป็นสำคัญมาก มันจะหนาแน่น ขนาดไหนก็ตามเถอะกิเลส ความโกรธก็ตี อะไรก็ดีเป็นเรื่องของกิเลสแล้ว สติจับปุ๊บไม่ให้ไปยุ่งกับอารมณ์อะไรที่ว่า ไม่พอใจในคนนั้นคนนี้ อย่าออกไปหาคนนั้นคนนี้อันเป็น เรื่องสังขารปรุงออกไป ไม่ให้มันออกเรื่องก็ไม่มี ก็สงบลงด้วยสติบังคับนั้นละ สำคัญมากนะ

การภาวนาใครมีสติสืบต่อได้ดีเท่าไร ยิ่งจะก้าวหน้าเรื่อย ๆ นะ ตั้งฐานได้ไม่สงสัย เรื่องสตินี้ตั้งฐานได้เลย จิตไม่เคยสงบ สงบได้ ขอให้สติรักษาจิต อย่าให้สังขารปรุง สังขารนี้ตัวสำคัญมากนะ มันคิดออกไปร้อยเล่มพันเหลี่ยมร้อยสันพันคมเข้ามาตีเราฟืนเราเผาเรานั้นแหละ เมื่อมันออกไม่ได้ก็ไม่มีอะไรมาเผา สติบังคับ จิตก็ค่อยสงบเย็น ๆ ตั้งฐานได้ จำให้ดีทุกคนการปฏิบัติ จิตเป็นของสำคัญมาก เวลาถูกปิดบังหุ้มห่อนี้ เราเหมือนท่าน ท่านเหมือนเรา ไม่มีอะไรผิดแปลกจากกันแหละ แต่พอธรรมะได้เบิก กิเลสตัวหุ้มห่อไว้นี้ออกไป ๆ จิตจะค่อยสง่าขึ้นมา ๆ เวลามันสง่ามากขึ้น ๆ แล้วจนกระทั่งมาอัศจรรย์ตัวเอง เห็นใหม่ละ

เกิดมาเราเคยอัศจรรย์ในหัวใจตัวเองที่ไหนไม่มี แต่เวลาเอาเข้าจริง ๆ อัศจรรย์ได้นะ มันสง่าจริง ๆ งามจริง ๆ อัศจรรย์อะไรอยู่ในนั้นหมดเลย จนกระทั่งถึงออกอุทานที่เคยได้เล่าให้ฟัง โอ้โฮ จิตของเราทำไมถึงได้สว่างไสวเอาขนาดนี้ อัศจรรย์ขนาดนี้ เชียวนา นั่นเห็นใหม่ละ มันอัศจรรย์ได้นะจิต แล้วเปิดออก ๆ เปิดออกจนกระทั่งถึงหมดเรื่องสมมุติทั้งมวลไม่เกาะใจได้เลย ขาดสะบั้นไปตาม ๆ กันหมด จำ นั่นละที่นี้

เรียกว่านิพพานเที่ยง ไม่ต้องถามกาลสถานที่เวลาใด อันนี้บอกอยู่ในตัว เที่ยงตลอดอนันตกาล นิพพานเที่ยง คือจิตหมดสมมุติแล้วก็เที่ยงเท่านั้นละ สมมุติมีอยู่มากน้อย กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จะมีอยู่ในนั้น พอสมมุตินี้ขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไรเหลือแล้ว ก็มีแต่วิมุตติหลุดพ้นเป็นนิพพานเที่ยงขึ้นมา ในใจดวงเป็นธรรมชาติอันนั้นแล

ใจดวงนี้สำคัญมาก ขอให้พี่น้องทั้งหลายดูใจตัวเองนะ อย่าไปดูแต่สิ่งนั้นก็ดี สิ่งนี้ก็ดี เจ้าของเหลวไม่ดู ดูอันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี มันลากไปๆ เจ้าของเหลวไปเรื่อย ๆ อันนั้นก็ดีไปเรื่อย อันนี้ดีไปเรื่อย เจ้าของเหลวไปเรื่อย ๆ ใช้ไม่ได้นะ ให้ดูเจ้าของ หักห้ามเจ้าของ ควรที่จะพัก พัก ไม่ควรให้คิดอยากคิดเท่าไรก็ไม่ให้คิด นี่เรียกว่าการบังคับรักษาดตนเอง ต้องบังคับอย่างนั้น แล้วจิตจะสง่างามขึ้นมา

คิดดูตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว จิตดวงนี้ไม่เคยมีอะไรเลย สมมุติในโลกสามแดนโลกธาตุไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง กิเลสเป็นสมมุติ ยอดของสมมุติคือกิเลส พอกิเลสสิ้นไปแล้วสมมุติทั้งหมดสิ้นไปตาม ๆ กัน เรื่องราวก็ไม่มี หมด หมดเรื่องหมดราว เพราะฉะนั้นจิตของพระพุทธเจ้า จิตพระอรหันต์ท่าน จึงหมดเรื่องโดยประการทั้งปวง เรียกว่านิพพานเที่ยง หมดเรื่องตลอดไป ไม่มีทุกข์เข้ามาแฝงเลย มีก็มีแต่ธาตุแต่ชั้นที่เกี่ยวกับสมมุติ สมมุติเขาเป็นยังไง ธาตุชั้นของเราเป็นสมมุติ มันก็เข้ากันได้ ๆ อยู่ในแค่ชั้น ฟังให้ชัดเสียนะ ไม่เข้าไปถึงจิต เรื่องจิตนั้นเป็นอฐานะแล้ว เป็นวิมุตติไปแล้ว อันนี้เป็นสมมุติ ดิ้นก็ดิ้นอยู่ในวงสมมุติ จะออกไปหาวิมุตติไม่ได้เลย

ธาตุชั้นนี้มียังไงก็เป็นแบบเดียวกัน อะไรที่วาทีกี่ดี ว่าเผ็ดก็เผ็ด เค็มก็เค็ม ชอบก็ชอบ รักก็รัก ชังก็ชัง อยู่ในวงชั้นนั้นนะ มันมียึดแย้ง ๆ ของมัน จะให้เลยนี้ไปไม่เลย แต่จะปฏิเสธว่ามันไม่มีไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้รวมกันอยู่ในนี้ มีอยู่ด้วยกันในชั้นนี้ นี่ละที่มีมีอยู่ในชั้นเท่านั้น การกินการอยู่การหลับการนอน การไปมาการเคลื่อนไหวอะไร เป็นเรื่องสมมุติทั้งหมด โลกเขาเป็นยังไงชั้นของพระอรหันต์ก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าจิตนี้ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องเลย เป็นวิมุตติล้วน ๆ

นี่ละจิตเมื่อได้แยกออกมาแล้วพูดได้อย่างเต็มปาก ไม่สะทกสะท้านว่าจะผิดไปไม่ผิดว่านั่นเลย เพราะฉะนั้นที่พระพุทธเจ้าว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ให้ฟังเสียงคำว่าตรัสไว้ชอบ ไม่ว่าแขนงใดที่แสดงออกไปชอบทั้งนั้น ๆ เราอย่าไปเห็นว่าแขนงนี้ไม่สำคัญ แขนงนั้นสำคัญ มันสำคัญเหมือนกันหมด ส่วนย่อยส่วนใหญ่สำคัญเหมือนกันหมดให้รักษา ท่านบอกว่าผิดให้ระวัง ไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ให้ระวังด้วยกัน ถ้าถูกก็ให้ส่งเสริม ถ้าผิดแล้วให้ละ ๆ เป็นสวากขาตธรรมทั้งนั้นทุกแง่ทุกมุม ไม่เคยมีคำโกหกโลกนะ

คำพูดพระพุทธเจ้า ตั้งแต่บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มีทั้งนั้นไม่บกพร่องเลย แสดงออกด้วยพระญาณหยั่งทราบทุกอย่างแล้วมาสอน จึงเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ไม่มีผิด เราปฏิบัติตามนั้นก็ถูกต้องเป็นลำดับลำดับไป ปฏิบัติถูกต้องเต็มกำลังแล้วกลายเป็นพยานพระพุทธเจ้าได้อย่างแท้จริงเลยไม่สงสัย เห็นนี้ปีบ พระพุทธเจ้าท่านทรงเห็นหมดแล้ว นั่นเป็นอันเดียวกันแล้ว ๆ ความเห็น ความรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในระหว่างผู้บริสุทธิ์ด้วยกันแล้วเป็นอันเดียวกันเลย หาที่ค้ำกันไม่ได้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

เวลานี้พวกชาวพุทธเราห่างเหินพุทธศาสนามากมายทีเดียว จนน่าวิตกวิจารณ์ เราเกิดในท่ามกลางประเทศไทย อยู่ในประเทศไทยมาตั้งแต่อ่อนแต่อกจนกระทั่งปานนี้ก็ไม่ได้คิดได้อ่าน แต่เวลาออกมาปฏิบัติละชิ การบวชก็ค่อยเดือนสติเจ้าของไปเรื่อย ๆ ค่อยเดือนไปเรื่อย ๆ จะพูดถึงเรื่องเบื้องต้นให้ฟังนะ ตั้งแต่เป็นฆราวาสก็เหมือนโลกเขาโลกเรา เหมือนเขาเหมือนเรา เห็นผู้หญิงนี้ชอบ มันหากเป็นชายกับหญิงไม่ต้องบอกมันชอบกันเองว่าจะเอาเมีย แต่มันแปลกอันหนึ่งพอกคิดจะเอาที่ไรซ์ช้องทุกที่ ไม่ได้มีอะไรที่จะมาต่าหนีตีเตียนว่าฐานะสูงต่ำอะไรนี้ไม่มี มันหากมีเรื่องขัดอยู่นั้นละ

คือเราก็เป็นนิสัยจริงจัง นิสัยมีความสัตย์ความจริงอยู่ อะไรที่มาขัดแล้วไม่เอา ๆ สุดท้ายก็เลยผ่านไป ๆว่าจะเอาจุดไหนตกพลาดไป ๆ ด้วยความที่ว่าเมื่อมันไม่ลงกัน ถึงจะได้กันมาแล้วก็ไม่ลงความหมายว่าอัน ถ้างั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างลงกันแล้วได้กันไป แล้วก็ลงกันตลอดไป หลักนี้สำคัญมากนะ แล้วผิดไปพลาดไปอยู่งั้นนะ พูดจริง ๆ ว่า จะเอาเมียหลายหนแล้ว มันก็ผิดไปพลาดไปอย่างนี้ละ จนกระทั่งพอน้ำตาร่วง อันนี้ไม่ผิดไม่พลาดเลย เพราะพ่อไม่เคยยกยอ พ่อกับแม่ไม่เคยยกยอ ลูกคนไหนดีไม่ดีก็อยู่งั้น มีแต่กตเอาไว้ ๆ

บทเวลาจะยกขึ้นยกลูก ยกอีตาบ่าวขึ้น ยกขึ้นเพื่อทุ่มลงเข้าใจไหมละ อยู่ดี ๆ เอ้อ ลูกกูนี้ก็มีหลายคน ลูกเหล่านั้นกูไม่ได้หวังพึ่งมันแหละ ลูกผู้ชายก็เหมือนกันกูไม่สนใจกับมัน ก็มีแต่บักบวนี้ละ ขึ้นแล้วนะที่นี้ บักนี้ถ้ามันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ ยกแล้วนั้นเพื่อจะทุ่ม ถ้างั้นมันได้ลั่นคำแล้วเท่านั้น นั้นเห็นไหมคำสัตย์คำจริง ถ้างั้นได้ลั่นคำ สมมุติว่าพ่อ กูอยากคิดอยากไปอันนั้นนี้แต่ไม่มีใครทำงานให้กูก็เลยไปไม่ได้ พ่อเราลั่นคำว่า เอ้อ ไปเถอะเดี่ยวทำให้ โอ้ย อยากเตรียมของเดี่ยวนั้นเลย เพราะเชื่อคำสัตย์ คำจริง ถ้างั้นได้ลั่นแล้วเป็นเลยเราเป็นอย่างนั้นนะ

กูเห็นแต่ไอ้บวคนเดี่ยวนี้แหละ มันทำอะไร ๆ นี้กูตายใจหมดเลย การงานอะไร ถ้างั้นมันได้ทำกูสู้มันไม่ได้ แต่...ตรงนี้จะทุ่มแล้วนะ เวลากูจะให้มันบวช ๆ นี้เหมือน

มันหุหนวกตาบอดเฉยเลย นี่เวลาญาติตายแล้วจะไม่มีใครลากกูขึ้นจากนรกละ ถ้าไอ้ฉันลากกูไม่ได้แล้วกูหมดหวัง ลูกก็คนกูหมดหวังทั้งนั้น กูหวังกับไอ้ฉัน ถ้าไอ้ฉันไม่ลากกูขึ้นแล้วกูหมดหวัง พอว่าน้ำตาพังเลย มองเห็นน้ำตา อู๊ย สลดอย่างรุนแรง ทุกสิ่งทุกอย่างขาดสะบั้นไปหมดเลย น้ำตาพ้อมีฤทธิ์มีเดชมาก คิดเรื่องชั่วเรื่องเมียเรื่องอะไร ๆ นี่ที่กำลังคาราคาซังอยู่นี้ยังไม่ลงตัว พอว่าน้ำตาพังขาดสะบั้นไปหมดเลย สามวันเต็ม ๆ ไม่กล้าเข้ามารับประทานในวงเดียวกัน คือคิดยังไม่ตก เอาอยู่นั้น

มัดเจ้าของซีทีนี่ ทุกสิ่งทุกอย่างประมวลมา อะไร ๆ เราทำได้โลกเขาทำได้ โลกเขาทำได้เราทำได้ แต่ทำไมเวลาบวชโลกเขาบวชได้เราทำไมบวชไม่ได้ นั่นเอาละนะ ตรงนี้ละตรงมัดกัน ๆ จึงได้ลงใจได้มาบวช นี่พูดเรื่องถึงเบื้องต้น พอบวชเข้าไปแล้วก็ตั้งคำสัตย์คำจริง บวชไม่ได้ว่าจะบวชอยู่นานนะ จะบวชสักปีสองปีแล้วสึกมาหาลูกหาเมียเข้าใจใหม่ พูดยันตรง ๆ อย่างนี้ละ แต่เวลาบวชนี้จะไม่ให้มีข้อตำหนิเรื่องศีลเรื่องธรรมของตัวเอง จะเอาให้เต็มเหนี่ยว เวลาบวชจะไม่ให้ตำหนิศีลธรรมของตัวเองที่รักษาในเพศของพระ

ครั้นเวลาอ่านไป ๆ สะดุดใจไปเรื่อย ๆ เอ๊ะ ชอบกล ๆ อันนี้เราก็คิดมาแล้ว อันนั้นเราก็คิดมาแล้ว ที่นี้ผิดตรงไหนสะดุดตรงไหนปรับปรุงตัวเอง ปรับตัวเองเรื่อยเข้าไปเรื่อยไปเลย จนกระทั่งไปเรียนหนังสือ ท่านพูดถึงเรื่องมรรคผลนิพพานจิตค่อยดูดีเต็มที่แรกอยากไปสวรรค์ ต่อมาสวรรค์สู้พรหมโลกไม่ได้อยากไปพรหมโลก พอพูดไปถึงขั้นนิพพานที่น้อยอยากไปนิพพาน สุดท้ายอยากไปนิพพานอย่างเดียวไม่ไปไหน ในเวลาเรียนหนังสือนี้การปฏิบัติจิตภาวนาเราไม่เคยละนะ อันนี้สำคัญมากอยู่นะสิกลับ ไม่ให้ใครเพื่อนฝูงทั้งหลายทราบเลย ทั้ง ๆ ที่ภาวนาอยู่นั้นละ

เวลาออกไปหาเพื่อนฝูงเขาเป็นลิงก็เป็นกับเขา เขาเป็นค่างก็เป็นค่างไปกับเขา กิริยาท่าทางของนักบวชในวงปริยัติหยอกเล่นตลกกัน ก็อยู่ในวงของพระนั่นแหละ เขาทำไฉนเราทำได้เหมือนเขา แต่ความลึกซึ้งการภาวนาไม่เคยเล่าให้ใครฟัง ทำทุกวัน มันเป็นอยู่ในจิตนะ พอทางนี้ลงใจที่จะออกปฏิบัติละที่นี้ อ่านไปถึงนิพพาน นิพพานมีจริง ๆ เหรอ เราก็ออยากไปนิพพาน แล้วนิพพานมีจริง ๆ เหรอ หรือมีแต่ความหวังนะ นั่นส่วนใหญ่เชื่อนิพพานว่ามีจริง ส่วนย่อยมันไปแบ่งกันว่า มีจริง ๆ เหรอ นี่ส่วนย่อยมันไปแบ่ง มันไม่ให้เต็มสัดเต็มส่วนว่านิพพานมีเข้าใจใหม่ มีจริง ๆ เหรอ จึงเสาะแสวงหาครูอาจารย์

จึงได้มาเจอพ่อแม่ครูจารย์มั่น พอไปถึงท่านก็ใส่เปรี้ยว ๆ โอ้โฮ ท่านกางเรดาร์เอาไว้นี้ เผ็ดร้อนมากที่สุดเลย ลงทีเดียวเลยลงสุดขีด ว่านิพพานมี มีหรือไม่มีลงจุด

เดียวเลย นิพพานมี เอาละที่นี้ตั้งแต่บัดนั้นมาสละตายเลยนะ ความเพียรกล้าที่สุดเลย เอาจริงเอาจังเพราะนิสัยนี้เป็นอย่างนั้น ถ้าลงอะไรแล้วขาดไปเลยไม่มีถอย แต่ไม่เคย สลบก็บอกไม่สลบ แต่เฉียดตลอดเฉียดสลบ ความหนักในทางความเพียร เอาจน กระทั่งถึงได้เหตุได้ผลจากอรรถจากธรรมภาคปฏิบัติ ที่นี้ความรู้แปลกประหลาดที่ไม่ เคยรู้เคยเห็นเคยเป็น มันเป็นขึ้นในจิตจากการปฏิบัติธรรมละชิทีนี้ เกิดขึ้นมาแปลก ๆ สิ่งไม่เคยรู้มันรู้ขึ้นมา ๆ เห็นขึ้นมาจะพูดให้ใครฟังก็ไม่ได้ แต่ประจักษ์ในตัวเอง ๆ เรื่อย ไปเลย

จนกระทั่งการเทศนาว่าการ แต่ก่อนเราเรียนปริยัติ เราก็เทศน์สำนวนโวหารเป็น ปริยัติเหมือนพระทั่ว ๆ ไปเทศน์กัน เพราะต่างคนต่างเรียนจำมาก็ว่าไปตามแถวตาม แนวที่เรียนมาจำมานั้น ถ้าหากถูกทักบ้างอะไรบางอย่างนี้ แล้วทำไมถึงเทศน์อย่างนั้น ละ ก็คัมภีร์ท่านว่าอย่างนั้น มันออกไปเอาคัมภีร์มาบังหน้ามันหลบไปเสีย เวลาออก ปฏิบัติมันไม่เป็นละชิทีนี้ การเทศนาว่าการธรรมดา ๆ มันพลิกไปหมด เพราะการ ปฏิบัติมันรู้ขึ้นในใจ รู้ขึ้นในใจเป็นยังไงค้านไม่ได้นะ พอรู้ขึ้นมา ๆ รู้แบบนี้เห็นอย่างนี้ เราจะพูดเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นะที่นี้ นี่ละบังคับต้องพูดตามความจริงที่รู้ที่เห็นนี้ ๆ ไม้ ว่าธรรมชั้นใด ๆ เมื่อแสดงขึ้นมาจากใจ จะต้องปฏิบัติตามที่รู้ที่เห็น จะเลียง ๆ ออกไป พูดอย่างอื่นเหมือนที่เทศน์ในปริยัติไม่ได้เลยที่นี้ พลิก

นี่ละที่นี้สำนวนเปลี่ยนละ สำนวนที่เทศน์ทั่ว ๆ ไปก็เป็นธรรมดาเรา พอเข้า สำนวนโวหารเทศน์จากภาคปฏิบัตินี้จะตรงไปตรงมาเลยที่นี้ พูดอย่างอื่นไปไม่ได้ เลียง ไปไม่ได้ขัดปั้งเลย ธรรมเป็นของจริงเราเทศน์ไม่เป็นไปตามความจริงมันก็ปลอม ที่นี้ โวหารอันนั้นจึงมาเป็นแบบนี้ละ พูดตามความจริงที่รู้เห็นมากน้อยจนกระทั่งพุ่งถึงที่ แล้วธรรมเทศนานี้ก็พุ่งแบบเดียวกัน ที่นี้เลยกลายเป็นขวานผ่าซากไป คือจะพูดอย่าง อื่นไปไม่ได้ มันรู้มันเห็นอย่างนี้จะพูดอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็นอย่างนี้ ๆ บังคับ การ เทศน์ก็ตรงไปตรงมา ก็เลยกลายเป็นขวานผ่าซาก เป็นคนละคนกับเราที่เรียนปริยัติ เทศน์ปริยัติ กับมาปฏิบัติและเทศน์ภาคปฏิบัติผิดกันคนละคน

อย่างสำนวนที่เทศน์ทุกวัน ๆ นี้ ไม่ได้มีภาคปริยัตินะมีแต่ภาคปฏิบัติ มันเป็นขึ้น มาในหัวใจเป็นอย่างนั้นตลอดมาเลย จึงว่าต่างกันมาก คือจะหลีกเลี่ยงไปไหนไม่ได้ ขัดต่อธรรมที่เราู้เราเห็น ธรรมความจริงเป็นอย่างนี้เราจะหลีกเลี่ยงไปไหนไม่ได้ นั่นมัน ขัดกัน มันต้องเป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นแบบนี้ต้องตรงไปตรงมา ที่นี้ก็เลยกลายเป็นขวานผ่า ซาก แล้วก็เทศน์กระแทกแตกตัน กระแทกก็เลสนั่นละไม่ใช่อะไร มันเลยไปอย่างนั้น เสีย จนกระทั่งทุกวันนี้ สำนวนนี้เราไม่ได้ตกได้แต่ง เป็นไปตามความจริง ที่มียังงเป็น

ยังงั้นเห็นยังงั้นยังงั้นออกมาจากนั้น ๆ ทั้งนั้น ไม่ได้ออกนอกจากนี้ไปเลย จนกระทั่งทุกวันนี้ จึงเป็นธรรมชาติขวนผ่าซากไปเลย ตามความรู้สึกของประชาชนทั้งหลายที่เขาไม่เคยได้ยินได้ฟัง

แต่เราที่ไม่เคยเป็นอย่างนี้เราก็ยังเป็น ว่า โอ้ นี่เราเปลี่ยนแปลงมาก เปลี่ยนแปลงเพราะเหตุไร เปลี่ยนแปลงเพราะหลักธรรมที่รู้ที่เห็นบ่งบอกให้ปฏิบัติตามนั้น ๆ เทศน์ก็เทศน์ตามนั้นสอนตามนั้นเป็นอื่นไปไม่ได้ มันก็เปลี่ยนแปลงไปของมันเรื่อย ๆ เราก็ตามธรรมเรื่อย ๆ มาจนกระทั่งทุกวันนี้ ด้วยเหตุนี้จึงว่าพูดตามหลักความจริง ไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใดผู้ใดว่าจะผิดไป เพราะความจริงนี้แน่นอน ๆ ทุกบททุกบาทไปแล้ว นี่ละที่เรามาเทศน์สอนโลกเราเทศน์อย่างนี้นะ เวลาธรรมได้เข้ามาถึงใจแล้วเป็นอย่างนั้น ใจดวงนี้เป็นดวงใหม่ขึ้นมาแล้วจากใจดวงเก่า ความมัวหมองมืดตื้อมันกระจายออก ๆ ความสว่างกระจ่างแจ้งเปิดขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งความเศร้าหมองมืดตื้อขาดสะบั้นลงไป มีแต่ความสว่างกระจ่างแจ้ง จำเลย อาโลโก อุตปาที สว่างจ้าอยู่ตลอดเวลา นั้น มันเป็นขึ้นในใจ

ทีนี้เมื่อมันรู้แล้วอะไรปิดมันได้เมื่อไร เรื่องนามธรรมที่จิตจะรู้จะเห็นปิดไม่ได้นะ รู้อยู่ในตัว แต่ก็ เป็นความรู้จักประมาณอยู่ในตัวของธรรมนั่นเอง ควรพูดพูด ไม่ควรพูดเฉย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เหมือนทูลทวนกตาบอดทั้ง ๆ ที่รู้เต็มหัวใจ เพราะเป็นเครื่องบังคับอยู่ในตัวควรพูดหรือไม่ควรพูด จะได้ประโยชน์มากน้อยเพียงไรก็ออกตามที่เป็นประโยชน์ ถ้าไม่ได้เป็นประโยชน์ถึงจะรู้เต็มหัวใจก็ไม่พูด ดึงออกก็ไม่ออกถ้าอย่างนั้นนี้เรียกว่าธรรม นี้ก็ได้ปฏิบัติมานี้ แล้วก็จวนจะตายแล้วได้สอนพี่น้องทั้งหลายให้ทราบทั่วหน้ากัน พวกปฏิบัตินะ จิตนี้เป็นนักท่องเที่ยว พวกจำ พระพุทธเจ้า ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ พระองค์ทรงระลึกชาติของพระองค์ย้อนหลังได้ เกิดมาก็ภพก็ชาติ ๆ ปฐมยามในคืนจะตรัสรู้ธรรม

ปฐมยามคือยามต้นทรงบรรลุธรรม ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้ เคยเกิดเป็นภพใดชาติใด ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม ตกนรกอเวจี พระองค์เคยท่องเที่ยวไปหมดแล้ว รู้มาหมดตลอด ๆ พอมีขณิกยามก็บรรลุ จตุปปาตญาณ คือความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลาย เหมือนกับพระพุทธเจ้าที่เคยเกิดเคยตายมาเป็น ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ที่พิจารณาตามเรื่องของสัตว์ทั้งหลายก็เป็นแบบเดียวกันอีก เกิดตาย ๆ เหมือนกันหมด ๆ เลย จึงได้ย้อนมาทั้งสองทั้งเขาทั้งเราที่เกิดตาย ๆ มานี้ เป็นเพราะอะไรเป็นสาเหตุ จึงได้ย้อนเข้าไปถึงอวิชชา ปัจจัยการ พิจารณาเข้าไปนั้น นั้นรากแก้วของมันอยู่ตรงนั้น ถอนพรวดขึ้นมาแล้ว อวิชชายุเตศว อเสสวิราคนิโรธา

สงฺฆารนิโรธो ดับหมดตลอด นิโรธो โหติ ขึ้นเลย อวิชชาดับ ทุกสิ่งทุกอย่างดับพร้อมกันเลย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม

นี่ละจิตเป็นนักท่องเที่ยว ทรงเกิดมาก็ภพที่ชาติที่ว่าเป็นปุพฺพเพนิวาसानุสสติญาณ พระองค์ก็เป็นมาแล้ว ก็ภพที่ชาติ สัตว์ทั้งหลายที่เคลื่อนอยู่นี้ก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน แล้วทั้งสองพาให้เกิดให้ตายเป็นเพราะอะไร เพราะอวิชชา ไปถอนรากเหง้ามันขึ้น พรวด หมด ไม่มีอะไรที่จะมาเกิดอีกแล้ว นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าพอถึงขั้นนี้แล้วก็ เป็น ศาสดาของโลกขึ้นมาทันที ตรัสรู้ ออกจากนี้แล้วคืออวิชชาขาดสะบั้นไปแล้ว ก็นั่นละ เป็นศาสดาขึ้นมา เรียกว่าตรัสรู้ธรรม จวนสว่าง

ธรรมพระพุทธเจ้าที่สอนไว้นี้ พระพุทธเจ้ารู้ รู้จริง ๆ ไม่ได้รู้หลอก ๆ หลอน ๆ พอจะมาพูดโกหกหลอกลวงเหมือนสัตว์โลกที่ปฏิบัติต่อกัน พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นแบบจริงเหมือนกันหมด สวากขาตธรรม เรียกว่าตรัสไว้ชอบ ๆ จะเป็น ใหญ่เป็นย่อยเป็นอะไรก็ตามชอบทั้งนั้น ไม่มีผิด จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ให้พากัน ระมัดระวังนะ ถ้าพระองค์ดำหนิที่ตรงไหนนั่นแหละผิดแล้ว อย่าฝืนนะ ถ้าอะไรถูกให้ เสริม ๆ แล้วจะเป็นคนดีขึ้นไปเรื่อย ๆ จนชินต่อนิสัยแล้วที่นี้ชั่วไม่ทำ จะทำแต่ดีอย่างเดียว มันชินได้ละ จิตใจเราสั่งสมมาก ๆ มองเห็นทางที่จะทำชั่วขยะแขยง ๆ แล้วก็ ไม่ทำ ส่วนทางดีมีแต่ขยับเรื่อย ๆ นี่ละจิตเราอบรมได้นะ ถ้าไม่อบรมมันก็ทิ้งอยู่อย่างนี้ เคลื่อนอยู่ เหมือนซุงทั้งท่อนไม่เกิดประโยชน์อะไร

วันนี้ก็พูดมากแล้ว บรรดานักเรียนลูกหลานก็เคยได้เทศน์สอนแล้ว นี่ก็สอนให้ เป็นคนดี เด็กก็ให้เป็นเด็กดี ผู้ใหญ่เป็นผู้ใหญ่ดี เท่านั้นละเป็นที่พอใจของธรรมพระ พุทธเจ้า ถูกต้องแล้ว ให้พากันไปปฏิบัติ อย่าเร่ง ๆ ร้อน ๆ เด็กในวัยนี้เป็นเด็กวัยรุ่น เด็ก วัยรุ่นอยากรู้อยากเห็นอยากทดลองทุกอย่าง สิ่งที่เป็นภัยนั้นละมากต่อมาก ที่มันจะไป เสาะหาความดีมีน้อยมากนะ จึงต้องได้ระมัดระวัง อาศัยธรรมเป็นเครื่องบังคับตน

ความอยากนี่มันพุ่งเพื่อเห่อเหิมมากนะ ทะเยอทะยานไม่หยุดไม่ถอย ให้เอา ธรรมะรั้งเอาไว้ เหยียบเบรกห้ามล้อเอาไว้อย่าให้ทำ มันอยากทำเท่าไรไม่ให้ทำ มันฝืน เราไปไม่ได้ หัวใจเป็นนายอยู่ที่นี่ ร่างกายความเคลื่อนไหวของเรา เมื่อใจบังคับไว้ไม่ให้ ทำ มันไม่ทำละ ให้เอาใจไปบังคับ เอาธรรมเข้าบังคับใจให้ใจไปบังคับตัวเอง แล้วก็ ดีขึ้นนะ เอาละวันนี้พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz